

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2845/2022
29.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Стаменић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа у Смедереву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради накнаде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 321/22 од 03.03.2022. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 321/22 од 03.03.2022. године, у ставу првом изреке, тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Смедереву П1 98/20 од 28.06.2021. године, исправљена решењем истог суда П1 98/20 од 09.12.2021. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 44.780,00 динара, у року од 15 дана.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву П1 98/20 од 28.06.2021. године, исправљеном решењем истог суда П1 98/20 од 09.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је преостали непресуђени део тужбеног захтева тужиоца и обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла, за период од јуна 2008. године до маја 2011. године, исплати појединачне одређене месечне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, ближе одређене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 263.364,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужена обавезе да му на досуђене трошкове поступка у износу од 263.364,00 динара исплати законску затезну камату од дана пресуђења до дана извршности пресуде, одбијен је као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 321/22 од 03.03.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом и другом

изреке и одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име трошкова превоза за долазак на посао и одлазак са посла исплати за период од јуна 2008. године закључно са мајем 2011. године појединачно наведене месечне износе са законском затезном каматом ближе означене у ставу првом изреке и да се обавезе тужена да му накнади трошкове поступка у износу од 328.164,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка, док је ставом трећим изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужилац због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 403. и 404. ЗПП.

С обзиром да је ревизија тужиоца дозвољена на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11 ... 18/20), то није било потребе да се о истој одлучује применом члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене, на пословима Тужилац живи у ... у улици ... број .../... и ради у сменама. У спорном периоду (јун 2008. године - мај 2011. године) за долазак и одлазак са рада тужилац је пола месеца користио сопствено путничко возило, а другу половину месеца користио је такси или градски превоз, у зависности од смене. Тужена тужиоцу није исплаћивала накнаду ових трошкова, а тужилац се није писменим путем обраћао надлежном органу тужене са захтевом за признавање права на накнаду трошкова превоза за одлазак и одлазак са рада. Висина потраживања је утврђена на основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке, који је обрачун извршио према цени месечне претплатне карте у јавном саобраћају.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца као основан имајући у виду да му тужена није исплатила трошкове превоза за долазак на рад и одлазак са рада у утуженом периоду, на које он има право без обзира да ли је подносио захтев за накнаду тих трошкова.

Другостепени суд је одлучујући о жалби тужене закључио супротно, односно да тужиоцу за наведени период ова накнада не припада, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца, са образложењем да се тужилац није обраћао туженој са захтевом за исплату по овом основу.

Основано се ревизијом тужиоца указује да је у побијаној пресуди погрешно примењено материјално право.

Одредбом члана 118. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05...), прописано је да запослени има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају.

Према члану 169. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05...) на положај, дужности, права и одговорности запослених у министарству примењују се прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Чланом 37. ст. 1. и 2. Закона о платама државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 101/05...), предвиђено је да државни службеник има право на накнаду трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, те да се услови за накнаду трошкова, њихова висина и начин на који се остварују прописују уредбом Владе.

Уредбом о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“, бр. 98/07...) прописано је да се државном службенику и намештенику накнађују трошкови превоза за долазак на рад и одлазак са рада (члана 2. став 1. тачка 1.) у висини цене месечне претплатне карте у градском, приградском, односно међуградском саобраћају (члан 3.).

Имајући у виду наведене прописе, а у контексту утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд сматра да тужилац има право на накнаду трошкова превоза за долазак на рад и одлазак са рада у спорном периоду, при чему претходно обраћање туженој ради исплате не представља разлог за ускраћивање накнаде. Висина накнаде која припада тужиоцу на име трошкова превоза утврђена је на основу налаза и мишљења вештака финансијске струке, а она обухвата трошкове превоза по основу месечне претплатне карте у јавном саобраћају, за период од јуна 2008. године закључно са мајем 2011. године, у укупном износу од 68.400,00 динара.

Значи, супротно ставу израженом у побијаној пресуди, Закон о платама државних службеника и намештеника и Уредба о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника, прописују обавезу послодавца да запосленима накнади трошкове за долазак на рад и одлазак са рада и није условљено подношењем захтева за исплату тих трошкова туженој.

На основу изнетог, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, те је тужена обавезана да му накнади ревизијске трошкове у износу од 44.780,00 динара, применом члана 153, 154. и 165. став 2. ЗПП. Тужиоцу су досуђени одређени трошкови за састав ревизије 21.600,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12...37/21), увећани за 20% ПДВ-а, као и трошкови судских такси на ревизију 9.272,00 динара и одлуку по ревизији 13.908,00 динара, одмерено према Закону о судским таксама („Службени гласник РС“ број 128/24...106/15).

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић